

Pravda jest, že dekret české finanční prokuratury z 29. května 1922, vyzývající st-le k nastoupení služby, neuvádí, že jmenování se stalo »pro prokuraturní službu na Slovensku a v Podkarpatské Rusi«, dodává však »j m e n o v a c í d e k r e t bude Vám doručen . . . až po nastoupení služby«. Tento zde ohlášený jmenovací dekret z 21. července 1922 uvádí pak správně a úplně obsah aktu jmenovacího.

Jest tudíž v souhlasu se spisy zjištění nař. rozhodnutí, že st-l byl přímo pro prokuraturní služby na Slovensku a v Podkarpatské Rusi jmenován, a nemohl nss shledati nezákonnost v tom, když žal. úřad důsledkem tohoto zjištění vyslovil, že st-l nemá nároku na diety, ježto jej nelze považovati za úředníka exponovaného (co do služebního poměru) ze zemí historických. . . .

Jest nesporno, že zástupčí oddělení, přiřčené gř v Bratislavě, jest jen expositurou české fin. prokuratury, že úředníci fin. prokuratury, jmenování na Slovensko, jsou služebně podřízeni fin. prokuratuře pražské a vedeni v jejím statu. Okolnosti ty nemění však ničeho na shora zjištěné skutečnosti, že st-lův služební poměr byl založen prvotně a přímo na Slovensku, a že jmenovaný jest na toto území trvale vázán. Třeba tu souhlasiti s úsudkem žal. úřadu, že úředník může býti přímo a trvale vázán k úřadu delegovanému (exposituře), třeba jeho pravomoc zástupčí pramení v delegaci.

Že st-li jest složití fiskální zkoušku dle předpisů platných pro země historické, jest bez vlivu na akt jmenovací a pro posouzení sporu bez významu. — —

Č. 3985.

Policejní právo trestní: Předpisy zák. č. 562/1919 o podnětném odsouzení neplatí pro řízení trestní před úřady správními v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, a nelze jich použití ani vzhledem k § 11, odst. 3. cis. nař. z 20. dubna 1854 č. 96. ř. z.

(Nález ze dne 6. října 1924 č. 17.007.)

Prejudikatura: Boh. 3656 adm.

Věc: Jan G. v M. proti zemské správě politické v Praze stran trestního nálezu pro přestupek § 11 cis. nařízení z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Žal. úřad v pořadí instančním uznal st-le vinným přestupkem § 11 nař. z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z., jehož se dopustil tím, že dne 27. května 1923 na veřejné schůzi v T. pronesl jako řečník, »že cesty jenerálů jako na př. Focha v Československu dávají tušiti úmysl v příznivém okamžiku dáti stříletí do proletářských mas«, kterýmižto slovy projevil nelibost proti zařízení vlády republiky Čsl., totiž pořádání přehlídky čsl. vojska zmíněným generálem a to proto, že skutková povaha uvedeného přestupku jest zjištěna seznáním vládního komisaře, od něhož byl řečník za tento výrok napomenut, výsledkem svědka J., předsedy schůze, a částečným vlastním doznáním odvolatelovým; žádosti, aby vysloveno bylo podmíněné odsouzení, resp. odložení trestu, nevyhověno, ježto ustanovení zák. ze dne 17. října 1919

č. 562 Sb. o podmíněném odsouzení vztahují se dle odst. I., IV. a V. téhož zák. toliko na řízení trestní u civilních a vojenských soudů a u správních úřadů v obvodu platnosti uherského trest. zák.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Stížnost vytýká nezákonnost nař. rozhodnutí z důvodu, že nebylo st-li přiznáno podmíněčné odsouzení a má za to, že se tak státi mělo, když dle § 11 cit. nař. nemá trest býti vyšší nežli nejnižší trest, který by musil uložen býti, kdyby trestný čin měl povahu přestupku dle zák. trest.

Výtka ta však není důvodnou.

Výrok o podmíněném odsouzení, který je vlastně výrokem o odkladu výkonu trestu, jest zcela samostatným výrokem a nelze jej pokládati za součást výroku o trestu.

Ustanovení 3. dost. § 11 cis. nař. z 20. dubna 1854 týká se jen výše trestu, a nelze ho rozšiřovati i na výroky, které nevyslovují trest.

Ostatně předpisy zákona o podmíněném odsouzení a propuštění ze 17. října 1919 č. 562 Sb. platí pro trestní řízení před úřadem správním konané jedině na Slovensku, nikoliv v ostatním území státním, jak patrně z ustanovení § 22 tohoto zák., a nemohl proto žal. úřad za žádných okolností odložit výkon trestu ve smyslu § 1 cit. zák.

Bylo tedy stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3986.

Š k o l s t v í: I. * VI. nař. č. 463/1921 o školném na státních školách středních neodporuje § 246 zák. o přímých daních ani § 9 zák. z 9. dubna 1870 č. 46 ř. z. — II. * Odepře-li strana podati příjmový výkaz podle § 6, I. odst. nař. toho, není nezákonné ani vadné, vyměří-li školské úřady školné podle analogie § 5, II. odst. téhož nař.

(Nález ze dne 6. října 1924 č. 17.036.)

Prejudikatura: Boh. 2667 a 3353 adm.

Věc: Dr. František W.-C. v Praze proti zemské školní radě v Praze (min. rada Rudolf Neuhöfer) stran školného.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Po opětovém vyzvání ředitelství reálného gymnasia v . . . , aby předložil předepsaný výkaz příjmů za účelem vyměření školného za svého syna Františka, prohlásil st-l podáním ze 6. listopadu 1922, že podle jeho názoru není v zákoně odůvodněno požadovati výkaz pro stanovení školného, že proto vyplnění výkazu odmítá.

Zšr v Praze vybídla na to ředitelství ústavu výměrem ze 14. listopadu 1922 ve smyslu § 7, odst. 1a 2 vlád. nař. č. 463 z roku 1921, aby podání to postoupila profesorskému sboru k instančnímu řízení. Profesorský sbor vyměřil školné penízem Kč 800.

Rekurs st-lův byl nař. rozhodnutím při použití § 7 vlád. nař. č. 463/21 zamítnut.

Nss opřel rozhodnutí o stížnosti vytýkající nezákonnost a vadnost řízení o tyto úvahy: